

РЕШЕНИЕ

№ 544

гр. Бургас, 31.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и трета година в
следния състав:

Председател: ПЛАМЕНА Н. СЪБЕВА

при участието на секретаря КАЛИНА К. СЪБЕВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕНА Н. СЪБЕВА Административно
наказателно дело № 20232120200292 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 58д-63д ЗАНН.

Образувано е по жалба на Ц. М. К., ЕГН ***** срещу Наказателно постановление № ***** от ***** г., издадено от началник на група в ОД на МВР – Бургас, РУ Созопол, с което на жалбоподателя на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, предл. 5 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 42, ал. 3 ЗДвП му е наложено наказание „глоба“ в размер на 200 лева, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП за извършено нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП са му наложени наказания глоба в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1 ЗДвП за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП му е наложено наказание глоба 10 лева и на основание чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, са му наложени наказания „глоба“ в размер на 1000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца,

Жалбоподателят оспорва наказателното постановление, като незаконосъобразно. В жалбата се излагат подробни съображения за недоказаност на всички вменени на жалбоподателя нарушения по ЗДвП. Жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. М.. Поддържа жалбата и представя писмени бележки, в които доразвива изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление. Претендира присъждане на деловодни разноски.

АНО, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и като съобрази доводите и

възраженията на жалбоподателя, намира за установено следното:

От фактическа страна:

На 30.07.2022 г. около 18:25 часа по път II-99, км. 8, след „С.М.“ в посока към гр. С., жалбоподателят управлявал личния си лек автомобил „Мерцедес С320 ЦДИ“ с рег. № *****. Заедно с жалбоподателя пътувал и свидетелят И. К. негов братовчед. В същото време и на същото място свидетелят А. А. управлявал служебен автомобил Нисан Х Трейл, с рег. № ***** на „Гранична полиция“, в който пътували още трима негови колеги. Жалбоподателят управлявал автомобила в лява пътна лента и препятствал изпреварването му от управлявания от свидетеля А. автомобил. Управляваният от жалбоподателя лек автомобил преминал в дясната пътна лента, при което свидетелят А. предприел изпреварването му. В този момент жалбоподателят рязко свил в ляво и ударил управлявания от свидетеля А. автомобил в дясната страна в калника и предна дясна врата. Управляваният от свидетеля А. автомобил се насочил към мантинелата, но свидетелят успял да овладее управлението и да избегне удар на МПС в мантинелата. Жалбоподателят погледнал към свидетеля А., рязко подал газ и продължил управлението на лекия автомобил „Мерцедес. Пътуващ заедно със свидетеля А. негов колега запомнил рег. номер на управляваното от жалбоподателя МПС и поспали сигнал на спешен телефон 112.

Жалбоподателят управлявал автомобила до гр. С., като паркирал на паркинга на магазин „Лидъл“ в града. Същевременно жалбоподателят бил установен от органите на МВР и получил обаждане да остане на място и да изчака идване на контролните органи. На място на паркинга бил изпратен да окаже съдействие свидетелят Г. Д. на длъжност мл. автоконтролър в РУ Созопол. На паркинга пристигнал и свидетелят А.. Двамата водачи (жалбоподателят и свидетелят А.) били тествани с дрегер за наличие на алкохол в издишания въздух, като пробата на свидетелят А. била отрицателна. Техническото средство отчело, че в издишания от жалбоподателя К. въздух се съдържа концентрация на алкохол 0.83 промила. При извършване на проверката жалбоподателят не представил СУМПС от съответната категория. На жалбоподателя е бил издаден талон за медицинско изследване, но жалбоподателят не дал кръвна проба за извършване на експертиза.

За установените нарушения по ЗДвП, а именно, че жалбоподателят е пречил да бъде изпреварен управляваният от него автомобил, че не е останал на място при причинено от него ПТП до пристигане на контролните органи, че управлява МПС с концентрация на алкохол и не носи СУМПС за съответната категория, свидетелят Д. съставил на жалбоподателя АУАН, който бил връчен лично на жалбоподателя. Впоследствие било издадено и обжалваното в настоящото производство наказателно постановление, което е било връчено лично на жалбоподателя на 09.01.2023 г.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена с оглед събраните по делото доказателства. Доказателствата по делото са непротиворечиви и допълващи се, поради което съдът ги кредитира изцяло. По делото не се събра доказателствен материал,

който да поставя под съмнение така установените факти. Показанията на свидетелите А. и Д. са обективни, логични, безпротиворечиви относно съставомерните факти и изцяло се подкрепят от събраните по делото писмени доказателства. В тази връзка следва да се обсъди възражението на процесуалния представител на жалбоподателя за наличие на противоречие в показанията на свидетелите А. и Д.. В действителност е налице разминаване в изложените от двамата свидетели факти относно обстоятелството кой от двамата свидетели (А. или Д.) е пристигнал пръв на паркинга на магазин „Лидъл“. Това разминаване обаче според съда се дължи на изминалия период от време от процесната дата (от 30.07.2022 г. до настоящия момент), като отделно от това следва да се има предвид, че обстоятелството кой от двамата свидетели е пристигнал пръв на място, е без правно значение и не се отразява на съставомерността на вменените на жалбоподателя нарушения. В останалата част показанията и на двамата свидетели се препокриват и навеждат на извод за реализиране на едни и същи факти. И двамата свидетели посочват, че при тестването на жалбоподателя за употреба на алкохол пробата е била положителна. Свидетелят А. дава подробни показания за настъпилия удар между управлявания от него автомобил и този, управляван от жалбоподателя. В показанията на свидетеля А. се съдържат данни, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство по начин, по който е създавал предпоставки за настъпване на ПТП, както се е и случило, като ударил управлявания от А. автомобил.

От своя страна жалбоподателят ангажира устни доказателствени средства – показанията на свидетеля И. К., който е пътувал заедно с жалбоподателя на процесната дата. В показанията си свидетелят К. посочва, че с жалбоподателя не са разбрали да е настъпило ПТП с друг автомобил, както и че жалбоподателят е употребил алкохол след като е паркирал автомобила на паркинга на магазин „Лидъл“ в гр. С.. Съдът не кредитира показанията на свидетеля К., като на първо място следва да се има предвид, че свидетелят посочва, че музиката в автомобила е била силна и не е разбрал, че е настъпило ПТП. Обстоятелството, че свидетелят не е възприел удара, не означава автоматично, че не е настъпил, още повече свидетелят твърди, че в автомобила се е слушало силно музика. Отделно от това свидетелят А. посочва, че ударът е бил силен и в дясната част на автомобила, т.е. от страната на жалбоподателя, поради което съдът не дава вяра на показанията на К., че жалбоподателят не е разбрал, че е ударил друг автомобил. Също така в показанията си свидетелят А. посочва, че когато запитал жалбоподателят защо е ударил управлявания от свидетеля автомобил, жалбоподателят отговорил, „че е станало случайно“. Т.е. в показанията на свидетеля А. се съдържат категорични данни, за това, че жалбоподателят е разбрал за настъпилия удар. На следващо място нелогично звучи, след като жалбоподателят е получил обаждане от органите на МВР с указания да остане на място на паркинга за извършване на проверка за настъпило ПТП, жалбоподателят да си закупи алкохол и да го употреби. Единствено може да се допусне, че е сторил това с цел да прикрие употребата на алкохол по-рано през деня, преди да предприеме управление на процесния „Мерцедес“. Ето защо съдът не кредитира показанията на свидетеля К. и в частта им, че жалбоподателят не е употребил алкохол преди спирането им на паркинга на магазин „Лидъл“ в гр. С..

От правна страна:

Жалбата е депозирана в рамките на срока за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Обжалваното наказателно постановление и АУАН са издадени в сроковете по чл. 34 ЗАНН.

1. Нарушението по чл. 42, ал. 3 ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. чл. 42, ал. 3 ЗДвП водачът на изпреварваното пътно превозно средство е длъжен да не увеличава скоростта и да не пречи на изпреварването по какъвто и да е друг начин.

От събраните по делото доказателства и в частност от показанията на свидетеля А., безспорно се установява, че в момента, в който свидетелят А. е предприел изпреварване в лява лента на управлявания от жалбоподателя лек автомобил „Мерцедес“, жалбоподателят е свил волана рязко в ляво, навлязъл в лява лента за изпреварване и ударил управлявания от свидетеля А. автомобил. С това свое поведение категорично жалбоподателят, е осъществил състава на нарушението по чл. 42, ал. 3 ЗДвП. Навлизането в лентата за изпреварване в момент, в който се движи изпреварващ автомобил, безспорно попада в обхвата на нормата на чл. 42, ал. 3 ЗДвП и в така определеното от законодателя задължение „да не пречи на изпреварването по какъвто и да е друг начин“. В случая се установява, че при навлизане в лявата лента автомобилът на жалбоподателя причинява ПТП, като блъска движещия се в лява лента за изпреварване автомобил, управляван от свидетеля А.. Тук следва да се обсъди възражението на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснато нарушение при съставяне на АУАН и НП, изразяващо се в това, че не са били описани материалните щети, за които се твърди, че са настъпили, за да се приеме, че е настъпило ПТП съгласно параграф 6, т. 30 от ДР на ЗДвП. В сочената разпоредба (параграф 6, т. 30 от ДР на ЗДвП) е дадено определение на „пътнотранспортно произшествие“, което представлява събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. В показанията си свидетелят А. посочва, че в автомобила не е имало пострадали пътници, а единствено са преживели стрес от случилото се. Едновременно с това от показанията на свидетеля А. се установява, че ударът е бил силен и управляваният от него автомобил се е насочил към мантинелата, но свидетелят успял да овладее движението му и да избегне настъпване на удар на автомобила в мантинелата. Следователно категорично може да се направи извод от установените по делото факти, че сблъсъкът между двата автомобила (този на жалбоподателя и управлявания от свидетеля А.) следва да се

квалифицира като ПТП, независимо, че не са били описани конкретните щети. Впрочем както в АУАН, така и в НП е посочено, че управляваният от жалбоподателя автомобил е ударил автомобила, управляван от свидетеля А. в преден десен калник и предна дясна врата. Тези обстоятелства се доказват от показанията на свидетеля А., който заявява, че управляваният от него автомобил е бил ударен от управляваното МПС от жалбоподателя в дясната му част. Ето защо по делото безспорно се установява, че при управление на МПС на 30.07.2022 г. по път II-9, км. 8, след „С.М.“ в посока към гр. С., жалбоподателят е причинил настъпване на ПТП с друг автомобил, управляван от свидетеля А., като е навлязъл в лява лентата за изпреварване и е ударил изпреварващия го автомобил.

При така установеното по делото, правилно АНО е приложил санкционната норма на чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, предл. 5 ЗДвП като относима и е наложил на жалбоподателя наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

2. Нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП.

В разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 2 от ЗДвП законодателят е предвидил задължения за водач на МПС, който е участник в ПТП, при което са пострадали хора, като задълженията са посочени от законодателя в шест отделни подточки. В конкретния случай в АУАН и наказателното постановление като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП, а именно, че жалбоподателят не е останал на мястото на ПТП до пристигане на представител на МВР. С оглед установената по делото фактическа обстановка съдът намира, че неправилно контролните органи са квалифицирали поведението на жалбоподателя като нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП. От събраните по делото доказателства не се установява от настъпилото процесно ПТП да са пострадали хора. Такива данни не се съдържат в показанията на свидетеля А., относно пътуващите в управлявания от него автомобил пътници или относно други участници в настъпилото ПТП. Ето защо, след като по делото не се установява при удара между двата автомобила да са пострадали хора, действията на жалбоподателя след удара, а именно че е напуснал място на ПТП, не осъществява състава на нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП. В тази връзка неправилно жалбоподателят е бил наказан на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП, поради което в тази част наказателното постановление е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

3. Нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Според тази норма водачът на МПС е длъжен да носи в себе си СУМПС от съответната категория и контролен талон към него. В чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП е предвидено, че водачът следва да се накаже ако не носи определените документи - свидетелство за управление, контролен талон и свидетелство за регистрация на управляваното моторно

превозно средство. Посоченото изброяване означава, че липсата на който и да е от тези документи означава, че е допуснато нарушение, което подлежи на санкция по реда на чл. 183, ал. 1 ЗДвП. От събраните по делото доказателства по категоричен и несъмнен начин се установи, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, като при извършена проверка на 30.07.2022 г. около 18:25 часа не е представил СУМПС. Санкцията в чл. 183, ал. 1 от ЗДвП е предвидена във фиксиран размер от 10 лева и именно наказание в такъв размер е било наложено на жалбоподателя.

4. Нарушението по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП.

От събраните по делото доказателства по категоричен и несъмнен начин се установи, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, като е управлявал на 30.07.2022 г. по път II-9, км. 8, след „С.М.“ в посока към гр. С. лек автомобил „Мерцедес С320ЦДИ“ с рег. № ***** с концентрация на алкохол в издишания въздух над 0.8 на хиляда до 1.2 промила, а именно 0.83 промила. Количеството на алкохол е било установено с техническо средство „дрегер“, като тестването е било извършено от свидетеля Д. – мл. автоконтрольор в РУ Созопол. Свидетелят Д. издал на жалбоподателя талон за изследване, в който посочил къде и в какъв времеви интервал да се яви жалбоподателят, за да даде кръвна проба за анализ. По делото липсват данни жалбоподателят да се е явил на указаното място да даде проба за изследване. Фактът, че техническото средство е отчело положителна проба за алкохол на жалбоподателя се установява и от показанията на свидетеля А., който споделя, че пробата за алкохол на жалбоподателя е била положителна. В тази връзка следва да се обсъди възражението, поддържано в представени по делото писмени бележки, а именно, че към момента на твърдяното ПТП и преди това жалбоподателят не е употребил алкохол, като жалбоподателят е употребил алкохол в по-късен час едва когато е паркирал на паркинга на магазин „Лидъл“. За да докаже тази своя защитна теза жалбоподателят е ангажирал свидетелски показания на свидетеля К., който е пътувал заедно с него в автомобила. По-горе в изложението съдът изложи мотиви защо не дава вяра на показанията на свидетеля К., като отново следва да се посочи, че звучат нелогично изложените от свидетеля факти, че жалбоподателят е употребил алкохол едва на паркинга на магазин „Лидъл“, след като получил обаждане от органите на МВР. Жалбоподателят е бил установен като водач на МПС, участник в настъпило ПТП, предвид което правилно контролните органи в лицето на свидетеля Д. е извършил тестване на жалбоподателя за употреба на алкохол. В този смисъл съдът не споделя поддържаното възражение за липса на основание жалбоподателят да бъде изпробван за употреба на алкохол, тъй като към момента на проверката не е бил водач на автомобила, който е бил паркиран. От показанията на свидетеля А. категорично се установява, че жалбоподателят е управлявал процесния „Мерцедес“, като е навлязъл в лентата за изпреварване и е ударил управлявания от А. автомобил. Непосредствено след настъпилото ПТП бил подаден сигнал

до спешен телефон 112, като в показанията свидетелят А. посочва, че около половин час по-късно е било установено местонахождението на жалбоподателя. Отивайки на място (паркинга на магазин „Лидъл“ в гр. С.) свидетелят Д. е извършил изпробване за употреба на алкохол на двамата водачи, участници в причиненото от жалбоподателя ПТП, като пробата на жалбоподателя била положителна - 0.83 промила.

За извършеното нарушение разпоредбата на чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП предвижда кумулативно налагане на наказанията „лишаване от право да се управлява моторно превозно средство“ за срок от 12 месеца и „глоба“ от 1000 лв. Правилно наказващият орган е приложил посочената санкционна разпоредба като относима и на жалбоподателя са наложени наказания именно в предвидените в нормата размери „глоба“ от 1000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца. Размерите на наказанията са фиксирани от законодателя и не подлежат на изменение.

С оглед изложеното наказателното постановление в частта, в която на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП за извършено нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП на жалбоподателя са му наложени наказания глоба в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като в останалата част НП следва да се потвърди като законосъобразно.

Съдът достигна до извод за частична основателност на жалбата. В производството процесуалният представител на жалбоподателя претендира разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лева и разходи за транспорт в размер на 150 лева. В производството се дължи присъждане единствено на деловодни разноски, т.е. разноски, които са направени с оглед нуждите на самия процес. В тази връзка претенцията за присъждане на пътни разноски се явява неоснователна. Относно втората претенция за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, съдът намира същата за частично основателна. В случая жалбоподателят е ангажирал адвокатска защита за повдигнати срещу него четири административнонаказателни обвинения – за нарушение по чл. 42, ал. 3 ЗДвП, по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП, по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП и по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП. Настоящият състав достигна до извод за отмяна на обжалвания акт в частта за наложените на жалбоподателя наказания „глоба“ в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца, за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП, като в останалата част НП е законосъобразно. Следователно според съда предвид наложените наказания (които не са от един и същи вид) приложение в случая следва да намери чл. 18, ал. 4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, като претендираната от жалбоподателя сума за платено адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лева следва да се разпредели по 500 лева (което е минималното възнаграждение съгласно чл. 18, ал. 4 от Наредбата) за защита срещу всяко от четирите обвинения. Както се посочи по-горе в изложението съдът намери, че неправилно жалбоподателят е бил наказан за извършено нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП и по тази причина претенцията му за присъждане на заплатено адвокатско възнаграждение се явява основателна до размера

от 500 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № ***** от ***** г., издадено от началник на група в ОД на МВР – Бургас, РУ Созопол, в частта в която на Ц. М. К., ЕГН *****, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП за извършено нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП са му наложени наказания глоба в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца, като **ПОТВЪРЖДАВА** наказателното постановление в останалата му част.

ОСЪЖДА ОД на МВР – Бургас да заплати на Ц. М. К., ЕГН ***** сумата от 500 лева разноски за платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Бургас в 14-дневен срок от датата на получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____